

AGATHA

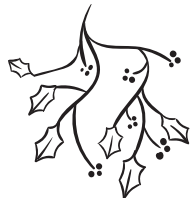

CHRISTIE

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2016

I

– Nagyon sajnálom, de... – mondta Hercule Poirot.

A szavába vágta. Igaz, nem gorombán és tapintatlanul. A fürge közbeszóló tulajdonképpen nyájas volt, és nem vitatkozni akart, inkább csak rábeszél.

– Kérem, ne utasítson el rögtön, Monsieur Poirot! Súlyos államérdekek forognak kockán. A legmagasabb körökben értekelni fogják, ha hajlandó közreműködni.

– Nagyon kedves – legyintett Hercule Poirot –, de csakugyan képtelen vagyok elvállalni, amire kér. Ez az évszak...

Mr. Jesmond megint a szavába vágott:

– ...a karácsonyi időszak! – mondta rábeszélően. – Hamisítatlan angol, vidéki karácsonyban lehetne része!

Hercule Poirot megborzongott. Egyáltalán nem vonzotta a vidéki tartózkodás ebben az évszakban.

– Egy jó kis hagyományos karácsonyozás! – erősködött Mr. Jesmond.

– Én... én nem vagyok angol – mondta Hercule Poirot. – Az én hazámban a karácsony csak a gyerekeknek való. A felnőtteknek meg az újév, mert mi azt ünnepeljük.

– Á! – mondta Mr. Jesmond. – Angliában viszont a karácsony nagyszerű intézmény, és biztosíthatom, hogy ha elmegy Kings Lacey-be, a legpompásabb karácsonyban lesz része. Csodásan szép, régi ház! Egyik szárnya még a XIV. századból való!

Poirot erre megint megborzongott. Egy XIV. századi vidéki angol udvarház kifejezetten rossz előérzeteket ébresztett benne. Már több ízben megszenvedett az ilyen nagy múltú angol lakok miatt. Elégedetten nézett körbe kényelmes, modern lakásában, mely radiátorokkal volt felszerelve, és ahonnan a huzatot a legteljesebb mértékben kizárták.

– Télen nem szoktam elhagyni Londont – jelentette ki határozottan.

– Tartok tőle, hogy még nem egészen látja át, Monsieur Poirot, mekkora horderejű dologról lenne szó – pillantott Mr. Jesmond a kísérőjére, majd vissza Poirot-ra.

Poirot másik látogatója ez idáig mindössze egy udvarias, távolságtartó „Üdvözlöm”-öt mondott. Csak ült, és tükörfényes cipőjét bámulta, kávészínű arcán pedig erős levertség tükröződött. Fiatal férfi volt, legfeljebb huszonhárom éves, és szemlátomást szerencsétlennek érezte magát.

– Igen, igen – mondta Hercule Poirot. – A dolog természetesen nagy horderejű. Ezt belátom. Őfelsége bírja teljes együttérzésemet.

– Igen kényes természetű dologról van szó... – mondta Mr. Jesmond.

Poirot most a fiatalemberről az idősebbik látogatóra nézett. Ha Mr. Jesmondot egyetlen szóval kellett volna jellemeznie, akkor a „diszkrétció” lett volna az. Diszkrét volt rajta minden: jól szabott, ám nem feltűnő öltönye, kellemes és iskolázott hangja, melyen ritkán szólalt meg máshogy, mint félhangosan és egyenletes hanghordozással; világosbarna haja, mely a halántékánál már ritkult kicsit, és sápadt, komoly arca. Hercule

Poirot-nak az volt az érzése: nem is csak egy Mr. Jesmondal találkozott már életében, hanem legalább egy tucattal, akik előbb vagy utóbb mind ezzel hozakodtak elő: „igen kényes természetű dolog...”

– A rendőrség is nagyon diszkrétan tudja kezelni az ügyeket – vetette fel Hercule Poirot.

Mr. Jesmond határozottan nemet intett:

– A rendőrség nem jöhet szóba – mondta. – Ahhoz, hogy visszaszerezzék a... amit vissza akarunk szerezni, óhatatlanul a bíróságra kéne vinni az ügyet, de mi sajnos oly keveset tudunk! Csak *sejtéseink* vannak, de nemigen *tudunk* semmit.

– Minden együttérzésem az önöké – biztosította őket megint Hercule Poirot.

De ha azt gondolta, hogy két látogatója megelégszik majd az együttérzésével, nagyon tévedett. Az együttérzésből nem kértek, mert gyakorlati segítséget akartak. Mr. Jesmond megint az angol karácsonyok varázsát kezdte ecsetelni.

– Tudja, ma már kiveszőben van az ilyesmi – mondta –, mármint az igazi, tradicionális karácsonyozás. Manapság az emberek szállodákban töltik az ünnepeket. Bezzeg egy igazi angol karácsonyt el sem lehet képzelni a teljes család, a gyerekek és a harisnyák nélkül, karácsonyfa, pulykasült és szilvapuding meg a crackerek* nélkül! És az ablak alatt hóember áll...

Hercule Poirot ekkor közbeszólt, hogy pontosítson.

* Szaloncukor formájú karácsonyi pattantyú; amikor a két végét meghúzzák, hangos pukkanással szakad ketté. Rendszerint apró játékot, papírkoronát és rossz szöviccet rejt.

– Hóember építéséhez nélkülözhetetlen a hó – jegyezte meg komoran. – És havat nem rendelhet az ember karácsonyra, még Angliában sem.

– Éppen ma beszéltem egy barátommal, aki a meteorológiai intézetben dolgozik – válaszolta erre Mr. Jesmond. – Azt mondta nekem, hogy idén nagy valószínűséggel lesz hó karácsonykor.

De ezt kár volt mondania. Hercule Poirot még a korábbiaknál is hevesebben rázkódott össze.

– Behavazva vidéken! – mondta. – Ez még rémesebb volna. Bent szorulni egy hatalmas, hideg kőépületben!

– Ó, dehogy! – mondta Mr. Jesmond. – Az elmúlt tíz évben sokat változott a világ. Elterjedt az olajtüzelésű központi fűtés.

– Olajtüzelésű központi fűtés van Kings Laceyben? – kérdezte Poirot. Most először látszott úgy, hogy meginog.

Mr. Jesmond látta, hogy tovább kell ütnie a vasat.

– Bizony! – mondta. – Sőt a ház melegvíz-ellátása is kiváló. Minden hálósobában radiátor van. Nyugodt lehet, kedves Poirot-m, Kings Lacey maga a kényelem télidőben. Még az is előfordulhat, hogy *túlságosan* melegnek érzi majd a házat!

– Az nem valószínű – mondta Hercule Poirot.

Mr. Jesmond hirtelen, rutinosan váltott témát:

– Bizonyára átérzi a mi komoly dilemmánkat – mondta bizalmasan.

Hercule Poirot bólintott. Vendégeinek csakugyan elég komoly gondja volt. Az ifjú trónörökös, egyetlen fia a gazdag és nagy befolyású, távoli ország uralkodójának, néhány héttel ezelőtt érkezett Londonba. Hazájában a közelmúltban nyug-

talanság és elégedetlenség támadt. Az ország népe hű volt az idős uralkodóhoz, aki következetesen megtartotta eleinek keleti életmódját és szokásait, de az ifjú herceg megítélése már nem volt egyöntetűen pozitív. Az ő szeszélyei nyugatiasnak tűntek, és visszatetszést szültek népében.

Nemrég azonban bejelentették a trónörökös eljegyzését. Sajat unokatestvérét választották menyasszonyául, egy olyan, Cambridge-ben végzett fiatal lányt, aki gondosan ügyelt rá, hogy ott-hon ne mutassa az őt ért nyugati hatásokat. Kitűzték az esküvő napját, és az ifjú trónörökös Angliába utazott, magával hozva néhányat az uralkodócsalád híres ékkövei közül, hogy azokat Cartier-nél a kornak megfelelő, új foglalatnál lássák el. Volt a kövek között egy nagyon híres rubin: ezt az ékszerészházban kiszedték a régi, ormótlan nyakékből, amibe bele volt foglalva, és szép új foglalatot kapott. Eddig rendben is lett volna, a baj csak ezután következett. Az ilyen rendkívül gazdag, és szórakozást kedvelő fiatalemberektől senki sem várja el, hogy egyáltalán ne bocsátkozzanak kellemes természetű kalandokba. Erre vonatkozóan az ifjú trónörökösnek sem kellett magát megtartóztatnia. A trónörökösök mindig is hajlamosak voltak az effajta szórakozásra. Ha barátnőjével a Bond Streetre ment sétálni, és ott a kellemes percekért smaragd karkötőt vagy gyémántbroszt ajándékozott neki, azt mindenki egészen természetesnek és rendjén valónak találta – hiszen az öreg uralkodónak is voltak kedvenc táncosnői, akiknek kivétel nélkül egy-egy Cadillacet ajándékozott.

Csakhogy a trónörökös sajnos nem érte be ezzel. Hízélgőnek találta a hölgy odaadó figyelmét, és megmutatta neki a családi

rubint az új foglalatban, végül pedig óvatlanul belement: hadd vegye fel a hölgy az ékszert, csupán egyetlen estén.

A történetnek hamar rossz vége lett. A hölgy eltávozott a vacsoraasztaltól, hogy bepúderezzze az orrát. Telt-múlt az idő, s a hölgy nem jött vissza. A hátsó ajtón lépett meg az étteremből, és azóta színét sem látták. Ennél azonban lényegesebb és sajnálatosabb, hogy vele együtt az új foglalatba tett rubinnak is nyoma veszett.

Ezek voltak tehát a tények, melyeknek nem volt szabad nyilvánosságra kerülniük, mert az a legsúlyosabb következménnyel járt volna. Az ékkő ugyanis nem pusztán egy rubin volt a sok közül, hanem nagy jelentőségű, történelmi tulajdon, és sajnos olyan körülmények között tűnt el, hogy annak nemkívánatos szellőztetése végzetes politikai lavinát indíthatott volna el.

Mr. Jesmond nem az az ember volt, aki ezekről a tényekről egyszerű, jól érthető nyelvezetben számol be. Bőbeszédűen tárgyalta őket, körültekintő szavakba csomagolva. Hogy Mr. Jesmond tulajdonképpen kicsoda, azt Hercule Poirot nem is tudta. Pályája során már több ilyen Mr. Jesmonddal találkozott. Nem derült ki, hogy ez a példány itt éppen a belügy vagy a külügy alkalmazottja-e, vagy esetleg valami titkos szervezeté. Mindenesetre a Nemzetközösség érdekeit képviselte. A rubint vissza kellett szerezni.

És Mr. Jesmond tapintatosan, de határozottan hangsúlyozta, hogy egyedül Monsieur Poirot az az ember, aki vissza tudja szerezni.